U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 5. 2012, č. j. 52 A 23/2012 - 3,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 22. 5. 2012, č. j. 52 A 23/2012 - 3, postoupil žalobu, kterou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2012, č. j. 634/12, 635/12, 636/12, 637/12, 638/12 a 639/12, Městskému soudu v Praze, jako soudu místně příslušnému.

Na toto usnesení reagoval žalobce (dále jen „stěžovatel“) podáním ze dne 23. 6. 2012, adresovaným Nejvyššímu správnímu soudu, v němž namítl zmatečnost procesu a vyslovil názor, že Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích nesprávně posoudil svou místní příslušnost. Stěžovatel se domáhal přezkumu napadeného usnesení a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc postoupil místně a věcně příslušnému soudu.

Toto podání bylo zdejším soudem vyhodnoceno jako kasační stížnost, neboť stěžovatel v něm nesouhlasí s posouzením otázky příslušnosti Městského soudu v Praze a navrhuje napadené usnesení zrušit. Proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu existuje pouze jediný zákonem předvídaný opravný prostředek – kasační stížnost (její přípustnost proti tomuto typu rozhodnutí potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 - 35, či v usnesení ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 - 101, publikovaném pod č. 2503/2012 Sb. NSS, vše dostupné z www.nssoud.cz), na jejímž základě by mohlo být takové usnesení odklizeno. Domáhá-li se tedy stěžovatel

zrušení napadeného usnesení, je zřejmé, že po materiální stránce jde skutečně o kasační stížnost proti usnesení, kterým bylo o postoupení věci rozhodnuto. Pokud se stěžovatel domáhá toho, aby Nejvyšší správní soud poté, co napadené usnesení zruší, sám věc postoupil příslušnému soudu, pak o takovém návrhu nemá Nejvyšší správní soud pravomoc rozhodovat; kasační soud může rozhodnout o příslušnosti soudu v případě vzniku sporu o příslušnost mezi dvěma soudy (§ 7 odst. 5, věta druhá a třetí soudního řádu správního; dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud se před posouzením důvodnosti návrhu stěžovatele zabýval nejprve tím, zda jsou splněny všechny podmínky, za nichž může řízení o kasační stížnosti proběhnout, přičemž zjistil, že stěžovatel za podanou kasační stížnost nezaplatil soudní poplatek a nedoložil zastoupení advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Proto ho usnesením ze dne 14. 8. 2012, č. j. 2 As 106/2012 – 17, vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů zaplatil soudní poplatek ve výši 5000 Kč a aby v téže lhůtě předložil plnou moc udělenou advokátovi nebo aby prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie; zároveň ho poučil o následcích neuposlechnutí této výzvy a o tom, že má právo žádat o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce. Toto usnesení stěžovatel převzal dne 27. 8. 2012.

Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti; dle § 7 odst. 1 citovaného zákona se stal soudní poplatek za podání kasační stížnosti splatný okamžikem jejího podání. Soudní poplatek za kasační stížnost činí, dle položky 19 Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, částku 5000 Kč.

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele, aby zaplatil soudní poplatek v dodatečně stanovené lhůtě dvou týdnů a poučil ho i o následcích neuposlechnutí této výzvy. Stěžovatel usnesení převzal v pondělí 27. 8. 2012, avšak ve stanovené dvoutýdenní lhůtě, která uběhla v pondělí 10. 9. 2012, ani později, soudní poplatek nezaplatil, ani nepožádal o osvobození od soudních poplatků (pro pravidla počítání lhůt viz § 40 s. ř. s.). Je tedy evidentní, že soudní poplatek nebyl ke dni vydání tohoto usnesení zaplacen a není tak splněna esenciální podmínka, za níž může řízení o kasační stížnosti proběhnout.

Nad rámec uvedeného se dodává, že stěžovatel ani nedoložil zastoupení advokátem nebo své vysokoškolské právnické vzdělání ve smyslu další podmínky kasačního řízení podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. S ohledem na uvedené skutečnosti zdejšímu soudu nezbylo, než řízení o kasační stížnosti zastavit.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení bylo zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu